

Jamsai

烈火如歌

เพียงใจในเพลงพิณ

สองอ่าน

1

หมิงเสี่ยวซี 明晓溪 เขียน

เมฆขาว หวานเย็น แปล

มากำรัก

คือทุกสิ่งที่มีชื่อมันจึงใจด้วยกัน

"ข้าอยากให้เจ้ารักข้า"

เสวี่ยพูดเสียงเรียบ

हरुเกออิงไป

นางค่อยๆ ยึดตัวนั่งตรงๆ จ้องเขานิ่ง

นานสองนานแล้วนางก็ตอบ "ข้าจำได้ว่าข้าเคยตอบท่านไปแล้ว"

...

'ไม่ใช่! ไม่ชอบ...'

'เพียงแค่ข้าไม่ได้รู้สึกกับท่านเช่นนั้น อย่างไรก็ตามไม่มีวันรู้สึกเช่นนั้นได้'

'ใช่ ข้าไม่รักท่าน'

...

มากกว่ารัก เพียงใจในเพลงพิน 1

หมิวเสี่ยวซี เขียน เมฆขาว หวานเย็น แปล

《烈火如歌》

Volume 01

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © 烈火如歌

Thai edition rights under license granted by 明晓溪 Ming Xiao Xi

Thai translation copyright © by Jamsai Publishing Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2212-2

ภาพประกอบ 容境

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 659 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

'เพียงใจในเพลงพิน' เป็นนิยายแปลแนวจินโบราณเรื่องแรกของสำนักพิมพ์แจ่มใส ก่อนที่เราจะมี 'มากกว่ารัก' เสียอีก สมัยนั้นเราจัดเรื่องนี้ให้อยู่ในหมวด 'Dreamland of Love' ค่ะ ด้วยเหตุนี้ทำให้สำนวนการแปลเป็นแบบยุคปัจจุบัน ไม่ได้ปรับให้เป็นแบบจินโบราณ และหนหนึ่งเราได้ทำการโยกย้ายเรื่องนี้มาอยู่ในหมวดมากกว่ารักแล้วดำเนินการเปลี่ยนปกใหม่ ดังนั้นจึงมีนักอ่านชาวมากกว่ารักมากมายที่เมื่อได้อ่านเรื่องนี้เป็นครั้งแรกก็รู้สึกตะแม่งๆ กับสำนวน

เพื่อต้อนรับการที่เพียงใจในเพลงพินได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์ซีรีส์ แจ่มใสจึงจัดการยกเครื่องเรื่องนี้ใหม่หมดทั้งหน้าปกและสำนวนแปล พิเศษยิ่งขึ้นไปอีกเมื่อเราได้ติดต่อขอ 'ตอนพิเศษ' มาจากทางนักเขียน ทำการแปลแล้วเพิ่มเติมเข้าไปในเล่มสอง เพื่อแทนคำขออภัยและขอบคุณที่สหายนักอ่านทั้งหลายร่วมสุขร่วมทุกข์กับมากกว่ารักเรามาอย่างยาวนาน นับดูแล้วก็เป็นเวลากว่าสิบปีเลยทีเดียว

ก็หวังว่าเพียงใจในเพลงพินฉบับเรียบเรียงใหม่ครั้งนี้จะสร้างความสุขให้กับทุกท่านได้นะคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * เลียหฺรเกอ บุตรีของประมุขปราสาทเขาเพลิงเตโช สำนักอันดับหนึ่งในยุทธภพ ชอบสวมใส่อาภรณ์สีแดง เด็กสาวที่ร่าเริงและกล้าหาญ เป็นที่รักของใครต่อใคร หากแต่ใจนางนั้นเล่า แท้แล้วตกอยู่กับผู้ใดกันแน่
- * อวี้อ๋อหาน ศิษย์พี่ของหฺรเกอ ขาพิการแต่กำเนิด ต้องนั่งอยู่บนเก้าอี้ล้อเข็น ช้ำยังไม่ได้ยินเสียงใดๆ ขาดิกำเนิดสูงส่งเป็นถึงจิ้งยวนฮ่อง โอรสที่องค์จักรพรรดิทรงรักใคร่ที่สุด
- * จันเฟิง ศิษย์เอกแห่งปราสาทเขาเพลิงเตโช เติบโตมาด้วยกันกับหฺรเกอ ดวงตาสีน้ำเงินเข้มลึกล้ำรับกับไพลินที่หูขวา คนจึงเปล่งประกายเย็นชาดุจน้ำแข็งตลอดทั่วทั้งร่าง
- * เสวี่ย ชายหนุ่มรูปงามลุ่มเมือง ดาวเด่นแห่งหอบุปผา อ้างตนว่าเป็นเซียน ติดตามหฺรเกอและมอบความรักให้นางอย่างปราศจากเงื่อนไขและไร้ซึ่งเหตุผล

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

บทนำ

ณ เขาคุณหลุน*

หมู่เมฆลอยเกลื่อนเต็มฟ้า

"เจ้าตัดสินใจจะบำเพ็ญตนเป็นเซียนแน่แล้วใช่ไหม"

"ขอรับ"

"เจ้าต้องเผชิญความเหน็ดเหนื่อยเป็นเวลาหนึ่งร้อยปี จึงจะสามารถ
ทำให้น้ำแข็งกลายเป็นกระดูก และหิมะกลายเป็นเนื้อหนังของเจ้า มันจะ
ทำให้เจ้ามีพลังยุทธ์เลิศล้ำ แต่เจ้าจะทนรับความทรมานนี้ได้หรือไม่"

"ข้าทนได้"

"แม้เจ้าจะได้กลายเป็นเซียน แต่ก็ไม่มีทางเปลี่ยนแปลงชะตา
ลิขิตฟ้าได้"

"แต่ข้าก็สามารถปกป้องนาง ได้คุ้มครองนางตั้งแต่แรกเกิด!"

* เขาคุณหลุนหรือคุณลุน ตั้งอยู่ระหว่างเขตปกครองพิเศษซินเจียงกับซีจี้ (ทิเบต) ตามคติจีนเชื่อว่าเป็นที่สถิต
ของเหล่าเซียน

"เจ้าเด็กแพ้อะไร..."

ผู้เฒ่าผมครวญหาว่าโพลนทอดถอนใจอย่างจนใจ

"นางจะจำเจ้าไม่ได้"

เด็กหนุ่มระบายยิ้มหวานดูจืดจาง "ไม่ว่าการบำเพ็ญตนหนึ่งร้อยปีในถ้ำน้ำแข็งจะเป็นเช่นไร ข้าก็เต็มใจรับมัน ยังมีเวลาอีกนานกว่านางจะกลับมาเกิดใหม่ ถึงตอนนั้น หากนางจำข้าไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร แต่ข้าจะจำนางได้ชาตินี้นางลำบากมามากแล้ว ข้าไม่อยากให้นางต้องทนทุกข์ทรมานในโลกหน้าอีก ข้าอยากเป็นเซียนเพื่อให้ได้จดจำนาง ข้าจะปกป้องดูแลนางตั้งแต่นางแรกเกิด"

"แต่นางไม่ได้รักเจ้า"

เด็กหนุ่มก้มหน้าลงอย่างหงอยซึม "อาจารย์ ท่านไม่ต้องเตือนข้าก็ได้ ข้าว่า...ไม่แน่นางอาจจะมีใจให้ข้าชนิดหนึ่งแล้วก็ได้"

ผู้เฒ่าส่ายหน้าถอนใจ

"เจ้าเด็กโง่ เจ้ารู้หรือไม่ การจะเป็นเซียนได้นั้นต้องเสียอะไรเป็นข้อแลกเปลี่ยนบ้าง"

"ต้องบำเพ็ญตนในถ้ำที่หนาวเหน็บหนึ่งร้อยปีมิใช่หรือขอรับ ท่านอาจารย์พูดไปแล้วนี่นา"

"เซียนไม่มีวันตาย ความอ้างว้างและเดียวดายของการเป็นอมตะ เจ้าจะรับไหวหรือ"

เด็กหนุ่มครุ่นคิด

"แม้จะต้องทนกับความอ้างว้างและเดียวดาย แต่การได้คุ้มครองนางทุกภพทุกชาติไปนั้น..." เด็กหนุ่มยิ้ม "ข้าคิดว่ามันคุ้ม"

แววตาของผู้เฒ่าดูลึกลับ

"เจ้ายังจะต้องถูกสาปด้วย"

"ถูกสาป?"

"เมื่อเจ้ากลายเป็นเซียน เมื่อเจ้ามีร่างกายที่เป็นอมตะ คำสาปจะเข้ามาหาเจ้า"

"เพราะเหตุใด"

"เมื่อเจ้าอยากได้อิทธิฤทธิ์ของเซียน ก็จำต้องแลกเปลี่ยนกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ธรรมดาโลกย่อมเป็นเช่นนั้นมิใช่หรือ"

"เป็นคำสาปแบบใดกัน"

"เมื่อไรที่เจ้าได้เป็นเซียน เมื่อนั้นเจ้าก็จะรู้"

เด็กหนุ่มเริ่มหวาดหวั่น

ผู้เฒ่าตอบว่าเขา "เจ้าคิดให้ดีๆ อีกทีเถอะ"

เด็กหนุ่มนึกหวั่นกลัว หากคำสาปนั้นเป็นการทำร้ายนาง การเป็นเซียนก็คงจะไม่มีความหมายอะไรเลย

"อาจารย์ขอรับ ได้โปรดบอกข้า คำสาปนั้นจะตกแก่ตัวข้าใช่ใหม่มันจะทำร้ายนางหรือไม่" เด็กหนุ่มอ้อนวอนผู้เฒ่า

ผู้เฒ่ามองดูศิษย์รัก ในที่สุดก็ใจอ่อน

"คำสาปจะทำร้ายเพียงเจ้าเท่านั้น"

เด็กหนุ่มยิ้มออก "อ้อ ถ้าเช่นนั้นก็ไม่เป็นไร อะไรข้าก็ทนได้ ขอเพียงไม่ทำลายใบหน้าของข้า ข้าก็ยังเป็นคนที่รูปงามที่สุดในโลกอยู่ดี"

เด็กหนุ่มในชุดขาวราวหิมะยืนอยู่บนยอดเขาคุณหลุน รูปโฉมอันงามหมดจดดูสดชื่นมีชีวิตชีวา ดูเกลียดหิมะซึ่งปลิวปรายอยู่เต็มท้องฟ้า

ผู้เฒ่าถอนหายใจยาว
เขารู้ดีว่าศิษย์คนนี้เป็นเด็กที่ดื้อที่สุดในโลก ถ้าลองตัดสินใจอะไร
แล้วก็ไม่มีความจะดูจริงๆเขาได้

กาลเวลาอันเนิ่นนาน...
ดอกไม้บานจนโรยราไปปีแล้วปีเล่า ใบไม้ผลิผ่านร้อนจวบใบไม้ร่วง
ผ่านหนาวเวียนเปลี่ยนทุกปี...
ในถ้ำร้างห่างไกลผู้คน
นกน้อยสองสามตัวบินหลงเข้ามาโดยบังเอิญ พวกมันกระพือปีกจิก
กินยอดหญ้า
ถ้ายังลึกเข้าไปกว่านั้นมาก
เสียงนกไม่อาจลอยไปถึงข้างในได้
ตรงส่วนที่ลึกที่สุดนั้นมีผลึกน้ำแข็งขนาดใหญ่ ภายในชั้นน้ำแข็ง
หนาๆ ปรากฏเงาของหิมะที่ผ่านกาลเวลามานานแสนนาน

ดอกไม้บานจนโรยราไปปีแล้วปีเล่า ใบไม้ผลิผ่านร้อนจวบใบไม้ร่วง
ผ่านหนาวเวียนเปลี่ยนทุกปี...
เงาที่อยู่ในชั้นน้ำแข็งชัดขึ้นเรื่อยๆ
เขาค่อยๆ ขยับตัวและค่อยๆ ยึดได้แล้ว รอยยิ้มนั้นอบอุ่นและ
งดงามราวกับว่าแม้แต่น้ำแข็งยังอาจจะละลายลง

ดอกไม้บานจนโรยราไปปีแล้วปีเล่า ใบไม้ผลิผ่านร้อนจวบใบไม้ร่วง

ผ่านหนาวเวียนเปลี่ยนทุกปี...

ผลึกน้ำแข็งทลายลง

ชายผู้غامหมจดกายในชั้นน้ำแข็งนั้นลืมหูลืมตาขึ้น

ขณะนั้นเอง

เขาก็ได้ยินเสียงเสียงหนึ่ง

"นางจะไม่มีวันรักเจ้า"

7

เมืองลัวหยาง*

ณ หอบุปผา

ธวาท้าเหินยง** ยกมือที่กรีดกรายขึ้นมาบรรจบหีบผลองุ่นผิว
สุกใสดูฉ่ำลิ้มแก้ว พลังพุดกับเด็กสาวห้าคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าอย่างสบาย
อารมณ์

"เหตุใดพวกเจ้าถึงอยากจะเข้ามาในหอบุปผาของเรา"

เซียงเออร์ผู้มีใบหน้าสะสวยงดงามคุกเข่าลงกับพื้นดังโครม
พุดทั้งน้ำตาว่า "หลายวันก่อน แม่ของข้าจู่ๆ ก็ป่วยเป็นโรคร้ายที่ไม่มีทาง
รักษา นางจึงตายจากไป บ้านของข้ายากจนไม่มีเงินทำศพ... ท่านได้โปรด
รับข้าไว้ด้วยเถิด ข้าทำได้ทุกอย่าง... ขอเพียงทำศพให้แม่ข้าได้ จะให้ทำ
อะไรข้าก็ยอม!"

* ลัวหยางตั้งอยู่ทางตะวันตกของมณฑลเหอหนาน เคยเป็นเมืองหลวงในสมัยราชวงศ์ฮั่น

** ด้าเหินยง เป็นคำเรียกผู้หญิงมีอายุ

ฮวด้าเหนียงกวาดตามอง เห็นเด็กสาวอีกสามคนต่างก็มีน้ำตานองหน้า ท่าทางโศกเศร้าเสียใจ คิดว่าคงต้องมีเรื่องจำเป็นเหมือนกัน ถึงได้ยอมขายชีวิตให้กับหอบุปผาเช่นนี้ ทว่าหนึ่งในห้าคนนั้นคือเด็กสาวชุดแดง นัยน์ตาดำขลิบ ดวงตากลมโตสุกใส เด็กสาวมองนางด้วยรอยยิ้ม นางนึกแปลกใจ แม่หนูคนนี้ผิวพรรณดูมีน้ำมีนวล ไม่มีลักษณะว่าเคยตกระกำลำบากเลย สะอาดบริสุทธิ์เหมือนดอกไม้ที่แย้มบานอยู่ริมธาร ไม่เหมือนกับเหล่าเด็กสาวที่นางเคยเจอมาก่อน

"เจ้าว่ามาซิ" ฮวด้าเหนียงกรีดนิ้วชี้ไปที่แม่หนูชุดแดง

เด็กสาวชุดแดงยิ้มยิ้มราวดอกไม้ ตอบด้วยความว่าจริง

"เข้ามาเพราะว่าเลื่อมใส"

"เลื่อมใส?"

"ใช่เจ้าค่ะ! หอบุปผาได้รับการขนานนามว่าเป็นหอนางโลมอันดับหนึ่งในใต้หล้า ชื่อเสียงยิ่งใหญ่ไม่มีใครเทียบ ข้าคิดว่าการที่กิจการสำเร็จแบบนี้ได้จะต้องมีส่วนซึ่งนำเอาเป็นเยี่ยงอย่างแน่ ข้าก็เลยตัดสินใจมาจนถึงที่นี่ หวังว่าท่านจะรับข้าไว้"

"ฮะ!" ฮวด้าเหนียงเกือบจะล้มลุกเมื่อดูหน้า นางยกมือขึ้นทาปากพร้อมกับไอออกมา

เด็กสาวชุดแดงรีบไปที่ด้านหลังของนาง ตบหลังให้นางด้วยแรงกำลังดี ใบหน้านัยมระรื่น "การที่ได้มาพบด้าเหนียงเช่นนี้ทำให้ข้ายิ่งเข้าใจว่าเหตุใดหอบุปผาถึงมีชื่อเสียงขจรขยายไปทั่ว"

ฮวด้าเหนียงถึงกับอึ้ง "แล้วเพราะเหตุใด"

"ลักษณะของท่านสูงสง่า งดงามหรูหราแต่ไม่ฉาบฉวย สง่าผ่าเผย

แต่ไม่แข็งแกร่ง มีคนเช่นท่านควบคุมดูแลหอบุปผา คงไม่มีเรื่องใดที่จะ
"ไม่สำเร็จ"

ฮวาด้าเหนียงอดยิ้มออกมาไม่ได้ "ข้าก็เป็นแค่ลูกจ้างในนี้เท่านั้น
ไม่ใช่คนคอยดูแลจัดการอะไรอย่างที่ว่า"

เด็กสาวชุดแดงปิดปาก ทำท่าตกตะลึง "เป็นไปได้หรือเจ้าคะ!
ต้าเหนียงออกจะองอาจสง่างามดูพญาหงส์ที่หอบุปผาชื่อเสียงขจรขยาย
ได้ย่อมต้องเป็นเพราะท่านแน่แท้"

ฮวาด้าเหนียงโบกมือพลางหัวเราะ "แม่หนูคนนี้แค่อ้าปากก็หยอด
คำหวานแล้ว เอาล่ะๆ จะรับเจ้าไว้แล้วกัน... ปี่เออร์ไปหยิบเงินมาสักสองสาม
ตำลึงสิ"

สาวใช้ปี่เออร์ขานรับแล้วจึงถอยออกไป

"จริงสิ เจ้าชื่อ..."

แม่หนูชุดแดงยิ้มหน้าระรื่น "ข้าชื่อหฺรูเกอ"

"หฺรูเกอ?" ฮวาด้าเหนียงพึมพำอยู่ในคอ "ต่อไปเจ้าอยู่ที่นี่ใช้ชื่อว่า
เกอเออร์ก็แล้วกัน"

"ขอบคุณต้าเหนียง! แต่ว่า..." หฺรูเกอมองไปทางเด็กสาวอีกสี่คน
อยากจะพูดแต่ก็พูดไม่ออก

"ว่ามาสิ"

"ต้าเหนียงต้องการข้าคนเดียวหรือเจ้าคะ ดูเหมือนพวกนางก็ต้องการ
ทำงานที่นี่เหมือนกัน"

เสียงเออร์ที่คุกเข่าอยู่บนพื้นน้ำตาไหลราวสายฝน ท่าทางน่าสงสาร
ทำให้หฺรูเกอรู้สึกผิด

สวาท้าเหนียงพูดอย่างเย็นชา "หอบุปลาเป็นสถานที่สร้างความ
สำราญให้กับแขก ถ้าขึ้นให้พวกนางมาร้องให้ครวญครางอย่างนี้แล้วจะ
กลายเป็นอะไรกัน"

หูกอกขยิบตาให้เซียงเอ๋อร์พลาพูด "ต้าเหนียงเจ้าคะ พี่เซียงเอ๋อร์
เพิ่งจะเสียแม่ไป ทั้งยังไม่ได้ทำศพ ก็ต้องเศร้าเสียใจเป็นธรรมดา น่าจะ
รออีกสองสามวันให้จัดการงานศพของแม่เสร็จก่อน พี่เซียงเอ๋อร์ทั้ง
งดงามทั้งมีอัธยาศัยดี จะต้องเป็นผู้ช่วยที่ดีของท่านแน่ๆ จริงหรือไม่เจ้าคะ
พี่เซียงเอ๋อร์"

หลายวันก่อนที่ตลาด เซียงเอ๋อร์ได้ขายตัวเองเพื่อแลกเงินมาฝังศพ
มารดา แต่ก็ไม่มีใครยอมซื้อเลย เมื่อเห็นว่าพิธีศพของมารดาไม่สามารถ
ยึดเยื้อออกไปได้อีก จึงเหลือแค่การมาขายตัวเป็นบ่าวรับใช้ให้หอบุปลา
เพียงหนทางเดียวเท่านั้น นางไม่เหลือทางเลือกอื่นให้ต้องคิดใคร่ครวญ
จึงรีบตอบออกไปทันที "ใช่เจ้าคะ! ใช่!"

สวาท้าเหนียงเลิกคิ้วขึ้น ข้าเลื่อมมองหูกอกที่ประนมมือขอร้อง
แม่หนูคนนี้น่าสนใจจริงๆ!

หอบุปลาแห่งเมืองลั่วหยาง

หอนางโลมอันดับหนึ่งในใต้หล้า

สุราของหอบุปลารสเป็นเลิศ มีตั้งแต่สุราขึ้นชื่อที่บรรดาเชื้อพระวงศ์
และตระกูลสูงศักดิ์ดื่มกินกัน ไปจนถึงสุราไร้สกุลของชาวนาป่าดอย
ขอเพียงท่านคิดจะดื่มรส รับรองว่าจะได้ดื่มจนเมามายตัวเบาหัวรากับ
ได้เป็นเทพเลยก็เดียว

อาหารของหอบุปผากี่รสชาติเยี่ยม ไม่ว่าจะเป็นของป่า ของทะเล หรืออาหารชาวบ้านพื้นๆ ก็อร่อยจนทำให้ท่านแทบกลืนลิ้นตามลงไปด้วย แต่สิ่งซึ่งดึงดูดใครต่อใครได้มากที่สุดของหอบุปผากลับเป็นคนที่อยู่ในนั้น

สาวงาม...

สาวงามที่ทำให้คนเคลิบเคลิ้มจนลืมตนเองสิ้น

ที่แห่งนี้มีสาวงามพราวเสน่ห์น่าหลงใหล มีสาวงามสวยสง่าดูสูงศักดิ์ มีสาวงามบริสุทธิ์ผุดผ่องด้วยท่าทางขวยเขิน มีสาวงามใสซื่อตรงไปตรงมา ทั้งยังมีสาวงามรุนแรงเร้าร้อนอย่างเปิดเผยซึ่งกำลังเป็นที่นิยมในขณะนี้ด้วย

กล่าวคือขอแค่ท่านมาถึงหอบุปผา จะต้องมีสักสิ่งที่ถูกใจท่านแน่! ถ้าไม่พอใจก็ยินดีให้เปลี่ยนจนกว่าท่านจะพอใจนั่นแหละ!

ฮ่าๆๆ อย่าเข้าใจผิดไป หอบุปผาไม่ใช่สำนักนางโลมทั่วๆ ไป

มันคือ...

เรียกแบบนี้ดีกว่า ที่นี่คือสถานที่ชุมนุม หญิงสาวผู้ซึ่งติดป้ายของที่นี่จึงสามารถไปมาได้อย่างอิสระ กำหนดค่าตัวได้เอง เลือกแขกได้ตามใจชอบ เลือกเวลาได้ตามสะดวก รวมทั้งเลือกรูปแบบในการต้อนรับ ขับสู้แขกได้อย่างเสรี แน่แน่นอนว่าหอบุปผาก็คต้องการกำไรด้วยเหมือนกัน ทุกเดือนหญิงสาวทุกคนจะต้องจ่ายค่าเช่าสถานที่จำนวนหนึ่งให้กับหอบุปผา (เงินจำนวนนี้ไม่มากมายนัก ทำเช่นนั้นถึงจะยิ่งดึงดูดสาวงามที่มี 'คุณภาพ' ได้มากขึ้น)

ถ้าเช่นนั้นหอบุปผาได้เงินทองมากมายมาจากที่ใดเล่า

ใช่แล้ว! สุราอาหาร

คนที่มาที่นี่มีหรือจะมานั่งดูสาวงามกันเฉยๆ ใครกันจะไม่สั่งอาหาร หรือไม่ดื่มสุราสักกาสองกาเลย ต่อหน้าคนงามที่ตนชื่นชม แต่ไม่แสดงความใส่ใจใหญ่แล้วจะชนะใจสาวเจ้าได้อย่างไร ทุกคนรู้ดีว่าที่นี่ได้กำไรจากสุราอาหารมากที่สุด

หูกเอดเลื่อมใสคนที่คิดวิธีให้หอบุปผาหาเงินแบบนี้อย่างยิ่ง น่าเสียดายที่ไม่รู้ว่าเจ้าของหอบุปผาอยู่เบื้องหลังนั้นเป็นผู้ใด คล้ายกับว่าจะเป็นความลับ นางไม่มีวาสนาพอที่จะได้พบเขา น่าเสียดาย น่าเสียดายจริงๆ

หูกเอดส่ายหน้าด้วยความเสียดายขณะที่ยกกรังนกแช่เย็นเดินไปทางศาลาวาโย

ทันใดนั้นเงาเล็กๆ ก็โผล่โผล่ขึ้นมาเบื้องหน้านาง

หูกเอดเงยหน้าขึ้นมองแล้วร้องอย่างตกใจ "พีเซียงเออร์นี่เอง สบายดีแล้วใช่หรือไม่"

เซียงเออร์ยิ้มให้นางอย่างอ่อนหวาน รอยยิ้มนั้นเปี่ยมด้วยความรู้สึกซาบซึ้งใจอย่างบอกไม่ถูก "ข้าพึ่งศพของแม่แล้ว พิกี้ก็จัดอย่างเรียบง่าย"

"เช่นนั้นก็ดีแล้ว ในที่สุดท่านก็หมดห่วงเสียที"

"น้องเอดเออร์ ขอขอบคุณมากนะ" เซียงเออร์มองนาง แสงแดดสาดเฉียงลงบนคางที่งดงามของนางพอดี "แต่เจ้าให้ข้ายืมเงินค่าตัวของเจ้าจนหมดเช่นนี้ไม่เป็นไรแน่หรือ ข้า..."

หูกเอดรีบโบกมือปฏิเสธ "ไม่เป็นไรๆ พีเซียงเออร์เอาไปใช้ได้เลย ไม่ต้องห่วง ข้าไม่ต้องการเงินพวกนั้นหรอก แล้วลำพังข้าก็ใช้ไม่หมดด้วย

ถ้าหากท่านไม่พอใช้ ข้าก็จะหามาให้อีก..."

"ไม่ต้องแล้ว จัดการงานศพของแม่ข้าแล้วก็ได้ ไม่มีเรื่องต้องใช้เงินอีกแล้ว" เชียงเออร์พูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง "น้องเกอเออร์ แล้วข้าจะคืนเงินให้เจ้านะ"

หูกเกอคิดจะบอกว่าไม่ต้องคืนก็ได้ แต่อีกใจหนึ่งก็คิดว่าเชียงเออร์ซึ่งดูภายนอกอ่อนโยนแต่มีจิตใจที่เข้มแข็งนั้นคงจะไม่รับความปรารถนาดีของนางในตอนนี้นั่นแน่ จึงได้แต่ยิ้มให้และเปลี่ยนเรื่องคุย

"พี่เชียงเออร์ ฮวาด้าเหนียงจัดให้ท่านไปปรนนิบัติแม่นางเฟิงหวงไซหรือไม่ว่" หูกเกอถามอย่างสงสัย "ได้ยินว่าแม่นางเฟิงหวงชอบวางอำนาจกดขี่ข่มเหง ท่านคงลำบากมากสินะ"

เชียงเออร์ก้มหน้านิ่งไม่ยอมตอบอยู่นานสองนาน

หูกเกอจ้องมองเชียงเออร์ คิ้วเริ่มขมวดเข้าหากันช้าๆ นางวางถาดลงแล้วเดินเข้าไปหา สังเกตเห็นรอยที่รอบคอ จึงร้องอุทานขึ้นอย่างตกใจ "इनคอของท่านถึงมีแผลแล้ว!? ราวกับถูกเล็บจิกมาอย่างไรอย่างนั้น!"

เชียงเออร์รีบปิดรอยแผลเป็นพัลวัน สายตาเศร้าหมอง "นี่มิใช่ข้าไม่ทันระวัง เล็บมือเลยไปเกี่ยวตัวเองเข้านั้น"

"โกหก" หูกเกอเชิดปากขึ้น "ไยต้องหลอกข้า เราเป็นพี่น้องกันไม่ว่หรือ"

"ข้า..."

หูกเกอตอบาของเชียงเออร์ "ถ้ามีเรื่องอะไรก็โปรดบอกข้า แม้ว่าข้าจะเป็นแค่เด็กคนหนึ่ง แต่การช่วยกันคิดก็ดีกว่าเก็บไว้คนเดียว"

เชียงเออร์น้ำตาคลออยากจะร้องไห้ นางนั่งเงิบไปครู่ใหญ่ในที่สุด

ก็พยักหน้าเบาๆ

ศาลาวาโย

ภายนอกหน้าต่างต่าง ดวงอาทิตย์ในฤดูใบไม้ผลิฉายแสงอบอุ่น
ต้นหยางต้นหลิวเขียวขจี

อีกด้านของหน้าต่าง สาวงามดูจหยกพรราวหริ่มผัดแป้งอยู่หน้า
กระจก

หฺรูเกอเลือกปีนพลอยสีน้ำเงินแบบเรียบๆ ขึ้นมาจากกล่อง
เครื่องประดับ ปักเฉียงลงบนมวยผมเรียบหฺรูของเฟิงซีซี ดูเข้าชุดกับ
กระโปรงผ้าพลีลสีฟ้าอ่อนของนาง สวยสง่าบริสุทธิ์ผุดผ่องดุจดั่งเทพี
ผู้อมทิพย์ที่ไม่ปาน

เฟิงซีซีมองทางซ้ายที่ชาวทีอย่างพอใจ ชอบใจจนชมไม่หยุดปาก
"เกอเออร์ เจ้านี้ฝีมือดีจริงๆ แต่งให้ช่างามได้ถึงเพียงนี้! หมู่นี้พวกแขกที่มา
เที่ยวชมข้าว่าเปลี่ยนไปราวกับคนละคน งดงามกว่าเมื่อก่อนตั้งเจ็ดแปด
เท่าแน่!"

"ท่านก็พูดเล่นไป" หฺรูเกอยิ้มระรื่น "เดิมท่านก็งดงามมากอยู่แล้ว
ยิ่งนานวันยิ่งงดงามขึ้นจึงเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ได้เกี่ยวกับข้าเสียหน่อย"

"เฮอะ เด็กคนนี่ ปากหวานเสียจริง!" เฟิงซีซีหัวเราะชอบใจไม่หยุด
ดวงตาหยาดยิ้มดูจวาวไว้มฉายอยู่บนดวงหน้าของนาง

หฺรูเกอยกขามหยกขึ้นมา "นายหญิง ดิฉันรังนกแช่เย็นเสียหน่อยสิ
เจ้าคะ ช่วยบำรุงความงามได้ด้วยนะ"

เฟิงซีซีรับขามมา ล้วงเล็กน้อย "มันจะทำให้ฉนวนหรือไม่ หญิงอื่น

ล้วนแต่รูปร่างออร่ออันแน่น แต่ข้าเหมือนจะอวบอันไปแล้ว"

हरुเกอทำตาโตตกใจ "แบบนี้เรียกว่าอวบอันหรือเจ้าคะ" นางสายหน้าอย่างไม่เห็นด้วย "ข้ากลับรู้สึกว่าคุณหญิงรูปร่างกำลังดี คุณจะผอมแห้งไปเสียด้วยซ้ำ ในตอนนี้แม่นางที่สะอิดสะอ่อมส่วนจริง ๆ ก็เห็นมีแต่แม่นางโยวหลั่น แต่ท่านไม่รู้สึกว่าคุณผอมเกินไปหรือหรือนางหน้าตาซูบซีดไม่มีราศีเลย ยิ่งผัดแบ่งมากยิ่งทำให้หน้าลอยออกมา ไม่น่ามองสักนิด ถ้าร่างกายแข็งแรงสักหน่อย สีหน้าก็จะดูดี แล้วก็จะยิ่งดูงดงามขึ้น! ยิ่งแข็งแรงมาก ๆ ก็จะมีความสุขไปทั้งชีวิต!"

เพ็งซี่ได้ยินคำพูดเหล่านี้พลันรู้สึกร้อนวาบไปทั้งหน้า ความร้อนไหลเข้าสู่หัวใจซึ่งด้านซามาหลายปีของนาง นางรู้สึกได้ถึงความหวังไขและความอบอุ่นที่हरुเกอมอบให้

นางค่อย ๆ ตีมรั้งนกแล้วเงยหน้าขึ้นมายิ้มให้हरुเกอ "ถ้ามีโอกาส ข้าจะขอบคุณสวาทาหนี้ยิ่ง"

"...?"

"ขอบคุณที่นางส่งเด็กที่รู้ใจอย่างเจ้ามาให้ข้า" นางดึงมือของहरुเกอเข้าหาตัว รอยยิ้มเหมือนดอกสาลีในสายลมแห่งฤดูใบไม้ผลิ "ข้าชอบเจ้ามากเลย เกอเออร์"

हरुเกอกะพริบตาพลงยิ้ม "นายหญิง ข้าเองก็ชอบท่าน ท่านอ่อนโยนและเป็นกันเองกับข้ามาก ได้อยู่ใกล้ ๆ ท่าน ข้าก็มีความสุขมากแล้ว" ถึงตอนนี้นางพลันนึกถึงรอยแผลบนคอของเซียงเออร์ขึ้นมาทันที

ต้นหยางและต้นหลิวเดินร่ำตามสายลม

เพ็งซี่เอนพิงหน้าต่างลุลาย จับมือहरुเกอไว้มั่น เน้นนานไม่ยอม

ปล่อย

นางพิจารณาเด็กสาวที่เพิ่งจะมารับใช้ตนคนนี้อย่างละเอียดพลาง
คิดอะไรบางอย่างในใจ ในที่สุดนางก็เอ่ยออกมาเบาๆ

"เกอเออร์ เจ้ารู้หรือไม่ ข้าไม่อยากเป็นนางในหอโคมเขียวไปตลอดชีวิต
หรอกนะ"

หฺรูเกอพยักหน้า

เฟิงซีก็กระชับมือของหฺรูเกอแน่นขึ้นอีก "เจ้าช่วยข้าได้หรือไม่"

"...?"

เฟิงซีที่มองท้องฟ้าสีฟ้าใสนอกหน้าต่าง รอยยิ้มเหมือนดอกสาลี
ในสายลมแห่งฤดูใบไม้ผลิ

"ช่วยให้ข้าได้นั่งตำแหน่งสามอันดับแรกของหอบุปผาที่!"

โถงใหญ่ของหอบุปผา

แผ่นป้ายขนาดใหญ่ซึ่งทำจากทองแท่งแขวนเหนือขึ้นไปบนจุดที่
เตะตาที่สุด แสงทองส่องเจิดจ้าดึงดูดให้แขกทุกคนที่เดินเข้ามาต้องหยุด
แหงนมอง

นี่คือ 'ป้ายอันดับบุปผางามผู้เลอโฉม' ของหอบุปผา

ตำแหน่งของหญิงงามที่ได้รับการชื่นชมมากที่สุดสิบคนแรกจะ
ไล่เรียงจากบนลงล่าง

ในยามนี้ยังไม่ถึงเวลาต้อนรับแขก จึงมีเพียงหฺรูเกอผู้สวมชุดสีแดง
สดยืนอยู่เบื้องล่างป้ายทองคำนั้น นางเงยหน้าขึ้นมอง ปากก็ชื่นชม

วิจิตรเหลือเกิน!

งดงามจริงๆ!

हरुเกอคิดเดาเอาว่าจะต้องเป็นยอดอัจฉริยะแบบไหนกันถึงสามารถคิดวิธีล้ำเลิศนี้ออกมาได้

มนุษย์บนโลกเรานี้ช่างน่ามหัศจรรย์ ยิ่งเป็นบุปผาที่ผู้คนหมายจะไล่จับยิ่งอยากจะได้ตักขึ้นมาเชยชม โดยเฉพาะหากเป็นหอนางโลมซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วอย่างหอบุปผาแห่งนี้ด้วยแล้ว ผู้ที่ได้ครองตำแหน่งสามอันดับแรกย่อมเป็นที่หมายตาต้องใจไม่ต่างจากบุปผชาติอันหอมจรรู ใครกันจะไม่อยากชมโฉมพวกนาง ดังนั้นค่าตัวของแม่นางที่มีชื่ออยู่แถบบนของ 'ป่ายอันดับบุปผางามผู้เลอโฉม' จึงสูงจนคนต้องตาค้างอ้าปากหวอเลยทีเดียว

ขณะเดียวกันผลประโยชน์ที่จะเพิ่มขึ้นเมื่อได้ติดอันดับก็เป็นสิ่งที่กระตุ้นให้แม่นางแต่ละคนต้องแต่งองค์ทรงเครื่องกันอย่างสุดชีวิตแข่งกันประชันโฉมแข่งกันเด่น ไม่มีใครกล้านิ่งนอนใจ (การจัดอันดับจะเปลี่ยนไปทุกเดือน ชะล่าใจนิดเดียวอาจจะตกลงมาหลายอันดับ หรืออาจหลุดออกจากอันดับเลยก็ได้)

เมื่อต้องชิงชัยกัน บรรดาแม่นางทั้งหลายก็ต้องพยายามงดงามขึ้นทุกวันๆ ดังนั้นมาตรฐานของบุปผางามที่ติดอันดับจึงสูงขึ้นเรื่อยๆ เหล่าลูกค้าก็จะยิ่งแห่กันเข้ามาชื่นชม กิจการของหอบุปผาเลยยิ่งดีขึ้นเรื่อยๆ เป็นธรรมดา

"ยอดเยี่ยมไปเลย! อัจฉริยะจริงๆ!"

हरुเกอเงยหน้าชื่นชมไม่หยุดปากจนแทบจะตื๊าลงกาหัวที่มอยู่แล้ว

"นางหนูทำอะไรอยู่นะ"

สวาท้าเหียงออกมาจากโถงด้านข้าง เห็นหูกอกกำลังยืนฆ่าอยู่คนเดียว

"ค่านับสวาท้าเหียง!" หูกอกหันมามาคำนับนาง จากนั้นก็จ้องมองป้ายทอง ปากร้องถาม "ต้าเหียงเจ้าคะ ใครเป็นคนคิดเรื่องป้ายจัดอันดับนี้หรือ"

"นายใหญ่"

"นายใหญ่!?" ตาของหูกอกเป็นประกายขึ้นทันที นางชุดแขนเสื้อของสวาท้าเหียงพร้อมกับชักใช้ต่อ "นายใหญ่เป็นใครหรือเจ้าคะ เหตุใดถึงห้ามไม่ให้ทุกคนพูดถึง"

สวาท้าเหียงเงยหน้าขึ้นมองป้ายทองอย่างใจลอย นานกว่าจะพูดออกมา "ไม่ใช่ห้ามไม่ให้พูดถึง แต่เพราะไม่รู้จักกันต่างหาก"

"อ๊ะ ช่างลึกลับยิ่ง" หูกอกผิดหวังมาก

"เด็กคนนี้จะถามมากไปใย!" สวาท้าเหียงจ้องหูกอกด้วยสายตาดุค้น ก่อนจะหันตัวเตรียมเดินไป แปลกจริง ไฉนนางถึงลืมตัวพูดเรื่องนี้กับสาวใช้คนนั้นะ

หูกอกรีบดึงแขนเสื้อนางไว้อีก "ต้าเหียง อย่าเพิ่งไปสิเจ้าคะ ข้ายังมีเรื่องอยากจะถามท่าน"

"ข้าไม่ว่า"

"ต้าเหียงเป็นคนดีที่สุดในตอนนี้..." หูกอกอดอ้อนเสียงอ่อนเสียงหวาน สวาท้าเหียงส่ายหน้าใจเข้าลึกๆ ที่หนึ่ง ในที่สุดก็ทำใจแข็งไม่ไหว "ว่ามาสิ"

หูกอกยิ้มหน้าบาน "ขอถามต้าเหียงว่า...ป้ายอันดับบุปผางาม

ผู้เลอโฉม' นี่มีวิธีการจัดอันดับยังไงหรือเจ้าคะ"

"รูปโฉม การต้อนรับขับสู้แขก แล้วก็เสน่ห์ดึงดูด"

"อ้อ..." หรุเกอพลันเข้าใจ ตบมืออย่างตื่นเต้น "มีเหตุผลๆ... แต่ว่าไม่ถูก..." นางมีคำถามใหม่อีกแล้ว

"ไม่ถูกตรงที่ใด"

"อย่างทีพูดกันว่าดอกไม้งามย่อมแล้วแต่ตาคน นายหญิงของข้าได้ที่เจ็ดของเดือนนี้ แต่นางไม่ได้งามด้อยไปกว่าแม่นางจือชิงถึงซึ่งได้อันดับห้าเลย ข้ายังรู้ดีกว่านางงามกว่าแม่นางโยวหลันที่ได้ที่สามด้วยซ้ำ คนหนึ่งอวบอ้วน คนหนึ่งผอมเพรียว ใครงามกว่าใครเห็นที่จะตัดสินยากนะเจ้าคะ พูดถึงเรื่องการรับรองแขกทั้งหลายที่ยังหือ แม่นางเฟิงหวงที่ได้ที่สี่ก็ชอบเอ็ด ปากร้าย พูดจาไม่น่าฟัง ไม่น่าจะอยู่อันดับเหนือกว่านายหญิงของข้าเลยนี่เจ้าคะ"

ฮวาด้าเหนียงหัวเราะ "เจ้านี้ไม่เข้าใจอะไรเอาเสียเลย เดียวนี้พวกบุรุษนิยมแบบหญิงร้าย แมวป่าอย่างเฟิงหวงก็เลยถูกใจพวกเขามาก ไม่ตามใจก็ได้"

"อ๊ะ เป็นเช่นนั้นหรือหรือ"

ที่แท้ทุกวงการก็ต้องยึดรูปแบบที่กำลังนิยมเหมือนกันสินะ

"แต่...ที่เจ้าพูดมาก็มีเหตุผล" ฮวาด้าเหนียงมองมาอย่างชื่นชม "การจะตัดสินว่ารูปโฉมในพรวณกับวิธีการรับรองแขกแบบใดดีด้อยกว่ากันจริงๆ นั้นเป็นเรื่องยาก ดังนั้นป้ายจัดอันดับนี้จึงอิงเรื่องเสน่ห์เป็นหลัก"

"เสน่ห์?"

"ใช่ เสน่ห์ที่ว่าไม่เพียงดูจากจำนวนแขกว่ามากหรือน้อย ที่สำคัญว่า"

ก็ต้องดูฐานะของแขกด้วยว่าสูงต่ำเพียงใด เหมือนกับชวีโยวโยว
นางขึ้นมาเป็นที่หกได้ก็เพราะท่านเสนาบดีหลิวถูกอกถูกใจนาง นางถึงได้
ขึ้นมาได้เร็วเช่นนี้อย่างไรเล่า เข้าใจหรือไม่"

หลูเกอกะพริบตาแล้วเผยยิ้มกว้าง

ที่แท้ก็เช่นนี้เอง!

ดูท่า...การช่วยเฟิงชี่ชี่ให้ได้ตำแหน่งหนึ่งในสามโดยอาศัยแค่การ
แต่งตัวให้สวยเด่นอย่างเดียวกคงจะไม่พอเสียแล้ว ต้องหาแขกที่มีอำนาจ
ด้วย ถึงจะช่วยร่นทางได้!

ปัญหาต่อไปก็คือ...

จะไปหาแขกที่มีอำนาจเช่นนั้นจากที่ใดกัน

หลูเกอเริ่มกลุ้มใจแล้ว

วันที่หนึ่ง เดือนหนึ่ง

ฟ้าเฟิงย่ำสู่รัตติกาล

แต่หอบุปผากลับมีกลิ่นอายผิดปกติบางอย่างแผ่เข้ามา

ศาลาวาโย

หลูเกอบรรจงคลุมผ้าคลุมหน้าให้เฟิงชี่พลางถามขึ้นอย่างสงสัย
"นายหญิง ท่านรู้สึกหรือไม่เจ้าคะว่าสองสามวันมานี้มีบางสิ่งผิดปกติไป"

ใบหน้าของเฟิงชี่ชี่ภายใต้ผ้าคลุมหน้าดูงดงามราวกับมีหมอกขาว
มาบดบัง ให้รู้สึกเหมือนภาพฝัน ลึกลับน่าค้นหา

นางชื่นชมเงาของตัวเองในกระจก ตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก "ก็เป็น
แบบนี้ทุกเดือนนี่ ปกติพอถึงวันที่หนึ่งกับวันที่สิบห้า พวกสาว ๆ กับสาวใช้

ประจำตัวเจ้าหล่อนจะทำตัวเหมือนขโมย แอบดูแอบฟังคนโน้นคนนี้ คิดแต่จะสืบหาวิธีของคนอื่น"

हरुเกอยิ่งแปลกใจขึ้นอีก "วิธี? วิธีอะไรหรือเจ้าคะ"

"วิธีที่จะดึงดูดบุรุษอย่างไรเล่า" เฟิงซีชี้ท่าเล็งมองนางแวบหนึ่ง พอเห็นว่านางยังทำท่าไม่คอยเข้าใจ จึงอธิบายต่ออย่างเสียไม่ได้ "ทุกๆ วันที่หนึ่งกับสิบห้าเป็นช่วงที่หอบุปผามีแขกมากที่สุด และเป็นเวลาที่พวกสาว ๆ จะต้องอดโหมและความสามารถของตนให้ดีที่สุดด้วย ถ้าหากคว้าโอกาสนี้ไว้ได้ พวกนางก็อาจสะกดตาสะกดใจผู้คน ค่าตัวและชื่อเสียงก็จะเพิ่มมากขึ้น และถ้ายังสามารถใช้โอกาสอันนี้ดึงดูดผู้ที่มียศถาบรรดาศักดิ์ได้สักคนสองคนละก็ นางจะยิ่งเป็นดังนางพญาขึ้นไปหัวเราะเยาะพวกดอกหญ้าอยู่บนยอดไม้เลยทีเดียว"

हरुเกอพลันเข้าใจในทันที "เป็นเช่นนั้นเอง! ข้าเข้าใจแล้วเจ้าคะ! พวกแม่นางทั้งหลายก็เลยอยากจะรู้ว่าคนอื่นแต่งตัวกันเช่นไร โชคดีกว่าตนเองหรือไม่ แล้วก็คิดหาวิธีการทุกอย่างเพื่อเหยียบดอกไม้อื่นให้จมดิน ส่วนตนก็ขอรับแขกดีๆ ไปเอง!" ถ้าเช่นนั้นนางก็ไม่ต้องปวดหัวว่าจะหาแขกสูงศักดิ์มาเลื่อนตำแหน่งให้เฟิงซีชื่ออย่างไรอีกแล้วสินะ

จริงๆ!

हरुเกอระบายลมหายใจ

แต่ว่า...

"จะดึงดูดได้อย่างไรเล่าเจ้าคะ"

นางขอคำชี้แนะอย่างถ่อมตัว

เฟิงซียิ้มเจื่อน "มันเป็นเรื่องที่ยากที่สุดเลยทีเดียว"

หูเกอทำหูผึ้ง ตังอกตังใจฟัง

"ใจบุรุษกับมหาสมุทรช่างยากแท้หยั่งถึงนัก"

แล้วเสียงถอนหายใจอย่างกลัดกลุ้มก็ลอยมา...

เอ่? คำพูดนี้มักใช้กับสตรีนี่นา บุรุษก็เป็นเช่นนี้เหมือนกันหรือ

"แขกแต่ละคนมีความชอบไม่เหมือนกัน บ้างก็ชอบแบบเหนียวอาย บ้างก็ชอบแบบปล่อยเนื้อปล่อยตัว บ้างก็ชอบแบบที่เย็นชา... เวลาที่เจ้าออกไปรับแขกแต่ละครั้งก็จะแต่งได้แค่แบบเดียวเท่านั้น มันจึงเหมือนกับการเดิมพันทายลูกเต๋า ถ้าโชคดีก็ชนะพนัน ถ้าโชคไม่ดีก็ได้แต่มองแขกถูกคนอื่นแย่งไป"

"แล้วต้องทำอะไรเจ้าคะ"

"ได้แต่เสียงเท่านั้น" แล้วจู่ๆ เฟิงซีก็ยิ้มขึ้นมา "แต่ในเมื่อคิดจะเสี่ยงก็ต้องเตรียมพร้อม ข้าได้เตรียมการบางอย่างไว้บ้างแล้ว"

"...?"

"คืนนี้แขกที่น่าจับตามองที่สุดน่าจะเป็น..."

หูเกอเบิกตาโต รอให้นางพูดต่อ

เฟิงซีป้องใบหน้าลงามที่อยู่ใต้ผ้าคลุมสีขาวราวกับหมอกควันไว้ แล้วกระซิบเสียงค่อย

"คุณชายจากเมืองโลกรั้ดาบ เตาคู่สยา"

เตาคู่สยา? (ดาบไร้วันว่าง)

แค่ฟังชื่อก็ทำให้รู้สึกได้แล้วว่าต้องเป็นบุคคลที่โดดเด่นมาก

เฟิงซีขี้ดูลังเล "ได้ยินมาว่าเตาคู่স্যามารยาทสูงส่ง ไม่น่าจะชอบสตรีที่ขม้ายชายตา แต่สตรีที่สวยงามเย็บขริมก็เกรงว่าเขาจะเห็นบ่อยจนไม่รู้สีก

แปลกใหม่ แล้วที่ข้าแต่ดวงนี้เล่า เกอเออร์ เจ้าดูซิว่าเหมาะสมแล้วหรือไม่"

หูกเกอพิจารณาหูฟังซี้ซี้

นางสวมชุดแพรสีชาวล้วนทั้งชุด เข้ากับผ้าคลุมหน้าสีขาวโปร่ง
ผืนเกล้าสูงขึ้นไป เรียบง่ายไม่ดูมากจนเกินงาม ปักปิ่นหยกขาวมันแพะ*
ท่วงท่าชดช้อยดูเจี๊ยกกลางมานหมอกสดชื่นในยามเช้า

"นายหญิง ท่านช่างงามจนทำให้คนตกตะลึงจริงๆ!" หูกเกอเอ่ยชม
ก่อนจะถามขึ้นอย่างไม่เข้าใจ "แต่ว่า...เหตุใดต้องใช้ผ้าขาวปิดหน้าท่าน
ไว้ด้วยเล่าเจ้าคะ"

เฟิงซี้ซี้หัวเราะขบขัน "บุรุษสันดานหยาบจะตายไป ยิ่งทำให้เขาเห็น
หน้าเราไม่ชัด เขาจะยิ่งอยากมอง ข้าว่าเตาอยู่สยาคคนนี้ก็คงจะไม่ต่างกัน"

จริงหรือ บุรุษสันดานหยาบเช่นนั้นหรือ

หูกเกอห้วนไหวจนพูดไม่ออก

ทว่าในตอนนั้นหูกเกอก็รู้สึกจริงๆ ว่าใบหน้าของเฟิงซี้ซี้ที่ปกปิด
ด้วยผ้าคลุมนั้นเหมือนกับดอกเสैया** กลางสายหมอกที่แม้จะมัวสลัว
แต่ก็ทั้งสวยทั้งชวนให้คนอยากจะเข้ามาค้นหา ช่างเย้ายวนใจเหลือเกิน!

เฟิงซี้ซี้เห็นหูกเกอมองตนค้างอยู่แบบนั้นก็อดพอกพอกใจไม่ได้
จึงตบหัวนางเบาๆ

"สายแล้ว เราออกไปกันเถอะ"

"เจ้าคะ" หูกเกอขานรับ แต่จู่ๆ ก็มีคำถามขึ้นมาอีก จึงเอ่ยปากออกไป

* หยกสีขาวดูเหมือนไข่มุกของแพะ เนื้อละเอียดไร้รอยตำหนิ เกลี้ยงเกลาละแวววาวแสง

** เสैया เป็นไม้ดอกตระกูลเดียวกับโบตั๋น ดอกมีทั้งสีม่วงอมแดง สีขาวอมแดง และสีขาวล้วน แต่เพราะราก
มีสรรพคุณในการระงับปวดและทำให้เลือดลมไหลเวียนสะดวก คนทั่วไปจึงรู้จักในฐานะสมุนไพรแก้ปวด
หรือ peony root

"นายหญิง เหตุใดทุกวันที่หนึ่งกับวันที่สิบห้าถึงมีแขกมากกว่าปกติ
เล่าเจ้าคะ"

ตรงใจกลางห้องโถงใหญ่ของหอบุปผามีศาลาที่สร้างจากไม้ไผ่อยู่
หลังหนึ่ง

ลำไผ่เขียวเรียงเป็นรั้ว ผ่านทั้งตัวพัดพลั่วแผ่วเบา กระถางรูปงาม
วิจิตรในแบบโบราณ รูปหอมกำจายตลบอบอวลราวกับว่าจะกลบกลิ่น
สุราอาหารภายในหอได้ทั้งหมด ทั้งยังทำให้ใจคนปลอดโปร่งขึ้นด้วย

พินโบราณคันหนึ่งตั้งอยู่บนโต๊ะซึ่งทำด้วยไม้ไผ่

ชายหนุ่มชุดขาวนั่งหลังตรง คัดพินอย่างสงบ

เสียงพินไหลรินระเร่อย่างเหมือนลำธารไหลหลังลงมาจากเขาสูง
ใสสะอาดจนแลเห็นด้านล่าง ระลอกคลื่นสว่างใส ในลำธารมีหินไข่น้ำ
ส่องแสงระยิบระยับ ราวกับก้อนหินแต่ละก้อนต่างก็มีความสุขสันต์และ
ต่างก็มีความสุขทุกข์เศร้าของมันเอง

แขกของหอบุปผาพากันนั่งสงบไม่มีคำพูดใด

สายตาของแขกไปหยุดอยู่ที่ร่างของชายชุดขาวผู้นั้น ต่างรู้สึก
เหมือนว่าตนเองกำลังมีเมฆมา ร่างกายจมดิ่งในเสียงพินจนควบคุมไม่ได้
ราวกับได้เข้าไปสู่โลกแห่งความฝันอันเต็มไปด้วยบทวี

หรรษาเพียงเข้าใจเพียงนี้เอง

นางสงฆ์มาตลอดว่าเหตุใดต้องสร้างศาลาไผ่ไว้ตรงกลางโถงใหญ่
ให้เสียพื้นที่มากมายไปเปล่าๆ แต่กลับไม่ใช้ประโยชน์อะไรเลยที่แท้ศาลา
ไผ่นี้ก็มีไว้เพื่อเขาโดยเฉพาะไม่ให้ใครอื่นใช้แม้แต่คนเดียว และชายชุดขาว

จะมาแสดงฝีมือที่นี้เฉพาะวันที่หนึ่งกับวันที่สิบห้าเท่านั้น สองวันนี่ของ
ทุกเดือนจึงมีคนเข้ามาที่หอนูปรากกันอย่างหนาแน่น

เขา...

คือพญาพิณที่เล่าลือกันอย่างนั้นหรือ

น่าเสียดาย หูเกอยืนอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นเพียงด้านหลัง
ของเขาเท่านั้น ไม่มีทางจะได้เห็นใบหน้าของเขา แต่ถึงแม้จะเป็นแค่
ด้านหลังก็ยังเผยให้เห็นถึงความสง่างามความงามใดๆ ในโลกประหนึ่ง
เขียนก็ไม่ปาน

เฟิงซี่บอکنางว่าบุรุษผู้นั้นมีนามว่าโฮยวฉินหง ซ้ายยังเตือนว่า...
โฮยวฉินหงคือภารกิจอย่างหนึ่งที่หูเกอจะต้องทำ ภารกิจนี้เป็นสิ่งที่
เฟิงซี่ที่มอบหมายมา นางต้องทำให้สำเร็จเท่านั้น ห้ามพลาดเด็ดขาด อีกทั้ง
นี่ยังเป็นความต้องการของเฟิงซี่ซึ่งร้องขอต่อนาง

แต่ว่า...แค่มองแผ่นหลังของชายชุดขาวผู้นั้นเท่านั้น ใจของหูเกอก็
พลันเต้นรัวเสียแล้ว

ขณะที่บรรดาแขกกำลังสดับบทเพลงของโฮยวฉินหงอย่างจดจ่อ
เหล่าสาวงามของหอนูปรากก็เอาแต่จดจ่อแขกในห้องโถงอยู่เงียบๆ

ในห้องโถงใหญ่มีโต๊ะทั้งหมดสามสิบหกตัว

โต๊ะเก้าตัวเป็นโต๊ะกลมลงชาด ทำจากไม้ประดู่ อีกรียี่สิบเจ็ดตัวเป็น
โต๊ะสี่เหลี่ยมสลักลายด้านบน โต๊ะกลมที่ทำจากไม้ประดู่ นั้นจะมีเด็กรับใช้
หนุ่มสาวอย่างละหนึ่งคนคอยดูแลรับรอง ส่วนโต๊ะที่สี่เหลี่ยมจะมีแค่บ่าว
ชายเพียงคนเดียว ราคาของโต๊ะไม้ประดู่แพงกว่าโต๊ะสี่เหลี่ยมสลักลาย
ถึงสิบเท่า และหากมีแค่เงินแต่ฐานันดรไม่ถึง ต่อให้คนผู้นั้นจ่ายมาก

สักเท่าไร หอบุพผากียอมที่จะปล่อยให้โตะไม้ประดู่ว่างเปล่า ไม่ยอมให้ได้นั่งมัน

แขกผู้มีคุณสมบัติพอที่จะนั่งโตะไม้ประดู่จะต้องมีฐานะมั่งคั่ง ทั้งมียศศักดิ์ที่ไม่ธรรมดา

ดังนั้นสายตาของเหล่าสาวงามในหอบุพผาส่วนใหญ่จึงจับจ้องไปยังแขกที่โตะไม้ประดู่ทั้งเก้าตัวเป็นตาเดียว

โดยเฉพาะโตะตัวหน้าสุดซึ่งติดกับศาลาไม้

ยามนี้โตะตัวนั้นมีคนนั่งอยู่สามคน

เฟิงซี้ได้บอกชื่อและลักษณะพิเศษของพวกเขาให้หูเกอฟังคร่าวๆ แล้ว

ที่น่าจับตามองก็คือชายหนุ่มคนหนึ่ง เขาสวมชุดดินทองและห้อยหยกเกล้าผมครอบด้วยจุททอง ใบหน้าหล่อเหลาราวหยกสลัก หน้าตาองอาจฉลาดหลักแหลม บุคลิกสง่าผ่าเผย เขาคงเป็นจุดสนใจในงานนี้แน่แท้

เตาอู่สยา

ไม่เลวจริงๆ หูเกอพยักหน้า

ในยุทธภพ เมืองโลกรั้ดาบเป็นสำนักใหญ่รองลงมาจากปราสาทเขาเพลิงเตโช แม้จะเป็นรอง แต่เมืองโลกรั้ดาบก็มีอานุภาพพร้อมจะโค่นตำแหน่งที่หนึ่งได้ทุกเมื่อ เตาอู่สยาเป็นขุนชายของเมืองโลกรั้ดาบทั้งจะได้เป็นเจ้าเมืองในอนาคต วรยุทธ์ของเขาสามารถเรียกได้ว่าเป็นยอดฝีมือในกลุ่มจอมยุทธ์รุ่นเยาว์เลยทีเดียว บวกกับรูปร่างหน้าตาและชื่อเสียงที่ไม่ธรรมดาแล้ว เขาก็กลายเป็นเป้าหมายที่เหล่าบุพผางามจะแย่งชิงกันในคืนนี้

ด้านขวาของเตาอุ้งสาเป็นชายหนุ่มที่ดูอ่อนเยาว์กว่าเขาเสียอีก รูปร่างค่อนข้างท้วม ใบหน้าขาวสะอาด แต่แวตากลับหม่นหมอง เขาคงจะเป็นน้องชายร่วมสายเลือดกับเตาอุ้งสาที่ชื่อว่า 'เตาอุ้งเหิน' น่าแปลกใจในพี่น้องสองคนนี้ถึงได้มีหน้าตาแตกต่างกันมากนักนะ

หุเกอมองไปทางด้านซ้ายของเตาอุ้งสา...

หา! นั่นเป็นสตรีนี่นา!

ตามกฎแล้วหอบุปผาไม่ต้อนรับแขกสตรี ถึงกระนั้นหากหญิงผู้นี้มีฐานะ 'สูงส่ง' หรือคนที่พานางเข้ามาเป็นผู้ 'สูงศักดิ์' มากๆ ก็จะสามารถเข้ามาได้ (อะไรกัน ต้องให้ผู้อื่นมากำหนดเกณฑ์ของ 'ความสูงส่ง' ด้วยหรือ ตนเองกำหนดเองก็ได้เนี่ย)

ดูเหมือนนางจะชื่อ...เตาเลียเซียง บุตรีเพียงคนเดียวของเจ้าเมืองโลกไร้ดาบ

เตาเลียเซียงหน้าตาไม่ได้น่ารักอ่อนหวานมากนัก โครงหน้าคิ้วคางค่อนข้างคมเข้ม ช่วงหน้าผากเผยให้เห็นถึงความห้าวหาญ นางไม่ได้ตั้งใจฟังไยวฉินหงบรรเลงเพลงเลย เอาแต่ยกจอกสุราดื่มอยู่เงียบๆ คนเดียว

เออละ สังเกตไว้เรียบร้อยแล้ว

หุเกอลอนสายตากลับมามองดูเฟิงซีซีซึ่งนั่งอยู่เบื้องหน้าด้วยท่าทางสุภาพเรียบร้อย หวังลึกๆ ว่าคืนนี้ทุกอย่างจะราบรื่น และนางจะได้สมหวังดังที่ตั้งใจ

ไม่ถูก!

จู่ๆ หุเกอก็รู้สึกว่ตนเองทำอะไรผิดพลาดไป นางรีบเงยหน้าขึ้นมองไปที่มุมหนึ่งของห้องโถง!

ที่โต๊ะสี่เหลี่ยมสลักลายธรรมดาๆ

บนโต๊ะนั้นมีเพียงอาหารพื้นๆ สามอย่างวางอยู่ไม่มีสุรา และอาหาร
ก็ไม่ได้พร่องลงเลย

ข้างๆ โต๊ะมีคนอยู่สองคน

คนหนึ่งเป็นชายอายุราวๆ ยี่สิบเจ็ดถึงยี่สิบแปดปี เขาสวมชุดดำ
คิ้วบาง ตาเรียวยาว เขายืนอยู่ด้านหลังชายหนุ่มอีกคนหนึ่งด้วยท่าทาง
นอบน้อม

ชายหนุ่มคนนั้นสวมชุดสีเขียวน้ำทะเลทั้งชุด อายุประมาณยี่สิบสอง
ถึงยี่สิบสามปี หน้าตาหล่อเหลา ดวงตาทั้งสองอบอุ่นชุ่มชื้นเหมือนหยกใส
ดวงหน้าคล้ายกับจะมีแสงสว่างอ่อนๆ ส่องประกายออกมา เห็นที่แรก
จะไม่รู้สึกสะดุดตา แต่หากมองให้ลึกซึ้ง เขากลับทำให้คนหลงเสน่ห์จน
ไม่อาจจะสายตาไปได้

ทว่าชายชุดสีเขียวน้ำทะเลนั่งอยู่บนเก้าอี้ล้อเข็นซึ่งทำจากไม้
ดูเหมือนเขาจะขาพิการทั้งสองข้าง มือทั้งสองของเขาวางอยู่บนขาอีกที่
มันสะอาดหมดจด หัวแม่มือข้างซ้ายสวมแหวนหยกขาวมันแพะซึ่งสลัก
เป็นลวดลาย แต่เพราะอยู่ห่างออกไปไกลทำให้มองเห็นไม่ชัดนัก

ขณะที่ทรูเกอมองไปทางนั้น ชายหนุ่มชุดสีเขียวน้ำทะเลก็กำลังมอง
มาทางนางพอดี้

สายตาของคนทั้งสองข้ามผ่านแขกหรือที่นั่งอยู่ในห้องโถงใหญ่
ทั้งหมด

ประสานกัน!

ชายหนุ่มชุดสีเขียวน้ำทะเลยิ้มน้อยๆ

รอยยิ้มเหมือนหยกงามซึ่งซ่อนแฝงมนตราไว้ สุภาพอ่อนโยนและ
ชื่นฉ่ำ มันซึมซาบเข้าไปถึงใจของहरुเกอ!

हरुเกอเหมือนกวางน้อยที่ถูกทำให้ตื่นตกใจ นางรีบก้มหน้าลงอย่าง
ฉุนเฉียวและไม่กล้าจะมองเขาอีก แต่ในใจกลับกระสับกระส่ายไม่เป็นท่า
พานให้ลืมนึกไปเลยว่าตัวเองกำลังยืนอยู่ที่ไหน

บนศาลาไผ่

โหยวฉินหงตัวดัดเสื่อแขนกว้างขึ้นมาอย่างแผ่วเบาเมื่อเพลงจบลง
หลังจากเสียงดนตรีลอยอ้อยอิ่งเวียนวนในอากาศเพียงไม่นาน ผู้คน
ก็เหมือนกับเพิ่งตื่นจากฝัน เสียงโห่ร้อง เสียงชื่นชมดังแข่งแซ่ซู่ดังเสียง
กระแสดคลื่น บรรยากาศครึกครื้นเป็นที่สุด

แต่हरुเกอยังไม่สามารถหลุดออกจากอารมณ์หวั่นไหวที่ได้เห็นชาย
ชุดสีเขียวม้าทะเลคนนั้นได้เลย

โหยวฉินหงออกจากลานแสดงไปแล้ว

ทว่าहरुเกอยังนั่งค้าง

เฟิงซีซึ่งจึ้งร้อนใจ ลอบยื่นมือมากระตุกชายเสื้อของนาง

हरुเกอกะพริบตาอย่างได้สติ เกือบลืมนึกไปเลยว่าตัวเองมีภารกิจ
สำคัญที่ต้องทำ นางรีบทำไม้ทำมือให้เฟิงซีซึ่งฉิวฉวยใจ จากนั้นก็หันตัวเดิน
ออกไปจากห้องโถงใหญ่

พระจันทร์แรมโค้งดูเขียวคล้ำ

ดาวระยิบระยับพรราวพร่าง

ในสวนดอกไม้ด้านหลังหอบุปผา ศาลาภูสินธุ์เงียบสงัดจน

นำประหลาด รวากับอยู่คนละโลกกับห้องโถงใหญ่อันแสนจะตึกคัก
ได้แสงจันทร์

หลูเกอมุ่งไปหาเงาร่างสีขาวเย็นตาตรงเบื้องหน้า พลังร้องเรียก
เสียงสูง "คุณชายไหย่วฉิน รอช้าด้วย"

เงาด้านหลังของชายในชุดขาวเริ่มช้าลง แต่กลับไม่หยุดก้าวเสีย
ทีเดียว

หลูเกอมัวแต่กลัวว่าจะเดินไม่ทันเขา จึงรีบถกชายกระโปรงขึ้นวิ่ง
ตามมาตลอดทาง ปากก็ตะโกนเรียก

"คุณชายไหย่วฉิน รอก่อน ข้ามีเรื่องอยากให้คุณช่วย!"

ตัวของไหย่วฉินหงมวดเข้าหากันเล็กน้อย รู้สึกเหมือนมีเปลวไฟ
พุ่งตรงเข้ามาหา นางขวางหน้าเขาทั้งที่หายใจแทบไม่ทัน ดวงตากลมโต
อันใสกระจ่างกะพริบจ้องมองเขา

ที่แท้ก็เด็กสาวชุดแดงนี่เอง

ดวงหน้าสว่างใส รอยยิ้มแสนประจบเอาใจ และเสียงแหลมใส
กังวาน "คุณชายไหย่วฉินเจ้าคะ!"

หลูเกोज้องมองไหย่วฉินหงยืมๆ

เขาผอมเพรียว ดูเหมือนจะชอบขมวดคิ้วจึงมีรอยย่นบางๆ แล้ว
สายตาของเขาห่างเหินเหมือนกับไม่ชอบยุ่งกับคนอื่น เขายืนอยู่ตรงนั้น
ตั้งน้ำพุสายหนึ่งซึ่งถูกคนลืมนไปเป็นเวลานานนับหมื่นปี ไร้คลื่นไร้คราบ
ไร้รักไร้ชัง

"คุณชายไหย่วฉิน ข้าเป็นสาวใช้ของหอนูปผา ชื่อว่าหลูเกอ"

"ไม่รู้จัก"

"อ๊อๆ ตอนนี่ก็ารู้จักแล้วนี่เจ้าคะ" นางหัวเราะเสียงใสได้มารยา

"ถอยไป"

รอยยิ้มของหูกเอดเจื่อนลงทันที นางพูดอย่างหงอยๆ "คุณชาย ท่านไม่รู้หรือว่าการพูดคุยกับคนแปลกหน้าต้องอาศัยความกล้ามากๆ ท่านเย็นชาอย่างนี้เท่ากับทำลายความมั่นใจในการสร้างสัมพันธ์กับคนอื่นของข้าเลยนะ"

"ไม่เกี่ยวกับข้านี้" สำหรับสาวงามหรือสาวใช้ของหอบุปผาแล้ว คนที่ต้องต้อนรับอยู่ทุกวันไม่ใช่ 'คนแปลกหน้า' หรือทหรือ สาวใช้คนนี้พูดตกลงอะไรกัน

"ข้าเพิ่งมาใหม่" หูกเอดตีหน้าเศร้า หวังจะเรียกร้องความสนใจจากเขา ทว่าดูเหมือนจะไม่มีประโยชน์

ถ้าอย่างนั้นเห็นทีนางจะต้องตีให้ตรงจุดเสียแล้ว...

"นายหญิงของข้าขอเชิญท่านไปช่วยบรรเลงเพลงให้นางหน้อยเจ้าคะ"

ใช่แล้ว นี่เป็นแผนที่ 'สมบูรณ์แบบ' ของเฟิงซีซี

เฟิงซีซีเชี่ยวชาญการร้ายรำ เคยมียอดกวีแต่งกลอนเปรียบชมทำรำอันงดงามของนางว่า

'สายลมพยุงใบหลิวไหวอ่อน ฝีเสื้อร้อนเรียวรำสลับพุดตาน'

การมาชุมนุมกันในคืนนี้ นางย่อมต้องร้ายรำสักหนึ่งเพลงเพื่อดึงดูดสายตาของบรรดาแขกเหรื่อแน่ แต่ว่าคนในหอบุปผาที่เก่งการทำรำ ไม่ได้มีแค่นางคนเดียว แม่นางป้อเหอ แม่นางจื่อชิงถึง และแม่นางเซียงเถาก็เก่งกาจไม่แพ้กัน หากต้องการจะเป็นที่หนึ่งก็ต้องสร้างความแปลก

แตกต่าง

โดยการให้ไยวฉินหงบรรเลงเพลงให้นาง!

ทุกคนในใต้หล้าต่างรู้ว่าไยวฉินหงเยอหยังรักสันโดษ ไม่ยอมบรรเลงร่วมกับใครมาก่อน ถ้าหากโน้มน้าวเขาและเชิญเขามาช่วยได้ เฟิงซีซีก็จะได้อาศัยชื่อเสียงของเขาตัดสินใจให้กลายเป็นดาวเด่นซึ่งสะดุดสายตาที่สุดของงานนี้

แต่การจะโน้มน้าวใจไยวฉินหงได้นั้นเป็นเรื่องที่ยากเย็นแสนเข็ญที่สุด

ขณะที่หู่เกอเยินอยู่ในสวนดอกไม้ด้านหลังกับไยวฉินหง

พลันมีเสียงดนตรีจากเครื่องสายและเครื่องเป่าลอยมาจากทางห้องโถงใหญ่ แล้วเสียงร้องอันนุ่มนวลของหญิงสาวคนหนึ่งก็ดังขึ้น เนื้อเพลงซาบซึ้งไปถึงหัวใจของคนฟัง

หู่เกอรู้ดีว่าตอนนี้การประชันความงามและความสามารถของแม่นางทั้งหลายในหอบุปผาได้เริ่มขึ้นแล้ว เฟิงซีซีกำลังรอข่าวดีจากนางอยู่ ดังนั้นนางจะต้องทำให้สำเร็จ!

นางอ้วนวอนเสียงอ่อย "ขอร้องล่ะเจ้าคะคุณชายไยวฉินโปรดช่วยบรรเลงเพลงให้นายหญิงของข้าสักท่อนหนึ่งเถาะ ไม่ต้องยาวมากก็ได้ไม่นานก็เสร็จแล้ว"

"ผ่านไปเถาะ" เขาเดินอ้อมตัวนาง หมายถึงเดินต่อ

หู่เกอจึงจับแขนเขาไว้ พูดยังร้อนรน

"โปรดรับปากข้าด้วยเถิด!"

ความร้อนของมือนางแผ่ทะลุเสื้อไปถึงต้นแขนขวาของเขา

โหยวฉินหงซึ่งไปเล็กล่อนก่อนจะสะบัดออก พุดอย่างโมโห "บังอาจ!"
"ได้โปรดเถิด รับปากข้าที่เจ้าคะ" หูเกอแลบลิ้น เอามือทั้งสองซ้อน
ไว้ข้างหลัง นางยังปฏิบัติภารกิจต่ออย่างไม่ระย่อทอดย

โหยวฉินหงว่าอุ่นใจ

นางก็ปล่อยมือแล้วนี้ แต่เหตุใดเขายังรู้สึกร้อนวาบตรงต้นแขนอยู่
ราวกับถูกนางตีตราเอาไว้เช่นนั้น

"แค่เพียงท่านตอบตกลง ข้า...ข้าจะทำตามที่ท่านขอหนึ่งข้อ"

แสงจันทร์อ่อนละมุนสาดส่องลงมา หูเกอยิ้มเหมือนนางฟ้าผู้มีพร
วิเศษ ราวกับว่ากำลังตั้งตารอคอยคำอธิษฐานของเขา

"ข้าไม่อยากได้อะไรทั้งนั้น"

"เป็นไปไม่ได้ คนทุกคนล้วนมีสิ่งที่ปรารถนาเหมือนกันทั้งสิ้น ท่านเองก็ต้อง
มีแน่ๆ"

โหยวฉินหงส่ายยิ้ม

"ต่อให้มี เจ้าก็ทำให้เป็นจริงไม่ได้"

หูเกอยิ้มน้อยๆ อย่างน่ารัก

"นั่นก็ไม่น่า ท่านอย่าได้ดูถูกคนอื่น ความสามารถของแต่ละคนอาจ
ไม่มีทางที่ท่านจะหยั่งรู้ได้...เออละ ท่านตกลงหรือไม่"

หูเกอก้าวเข้ามาในหอบุปผาได้เพียงก้าวเดียว ลูกตาก็แทบจะหลุด
ออกมานอกเบ้า

สวรค์! แม่นางไปเหอกำลังทำอะไรนะ!?

นางเห็นใบหน้าของไปเหอเป็นสีชมพูระเรื่อ ดวงตาหรือลิ้น ริมฝีปาก

เผยอน้อยๆ ชูดแพรบางสีเหลืองข้าวโพดกำลังเลื่อนหลุดลงมาเรื่อยๆ ก่อนร่วงลงสู่พื้น ไหลสีชมพูระเรื่อเปลือยเปล่า เสื้อเปิดออกกว้างเผยให้เห็นเอวมนูนในสีเหลืองสดอย่างชัดเจน ร่องอกขาวนวลกระเพื่อมขึ้นลง

นี่คือ 'ระบำเปลื้องผ้า' ที่เฟิงชีเคยกล่าวถึงแต่นางยังไม่มีโอกาสจะได้เห็นเช่นนั้นหรือ?

หรรษาตาโต เฟิงจุนแทบจะหายใจไม่ออกแล้ว

ไปเหอกำลังร้ายรำกระบี่กระบองชวนให้ลุ่มหลง เอวบางยักย้ายส่ายไปมาเหมือนปลากำลังแหวกว่าย มือหนึ่งก็ค่อยๆ ถอดเสื้อผ้าที่เหลือติดตัวอยู่ไม่มาก อีกมือหนึ่งก็ลูบคลำเนินอกอันเนียนนวลไม่ต่างจากหยกเนื้อดีให้เข้าจังหวะกับเพลงที่เหล่านักดนตรีกำลังบรรเลง พร้อมกับเดินไปที่โต๊ะของพวกเตาอุสยา!

หรรษากลับมายืนอยู่ด้านหลังของเฟิงชีแล้วพุดเสียงเบา

"เรียบร้อยแล้วเจ้าคะ"

เฟิงชีพยักหน้าพาลงกระซิบ "ดูการแสดงก่อนเถอะ"

ไปเหอหมุนสายสะบัดเหมือนดั่งดอกฝ้ายที่ปลิวกระจาย ทันใดนั้นนางก็ล้มลงบนตัวของเตาอุสยาไม่ผิดจากผีเสื้อที่ถูกเด็ดปีก

คนทั้งหอบุปผาอุทานขึ้นอย่างตกใจ!

แขกเกือบทั้งหมดมองเตาอุสยาด้วยความอึ้งงา แทบอยากจะเปลี่ยนให้ตัวเองไปนั่งแทนที่เขาคนเดียว เพื่อจะได้เชยชมนางให้หน้าใจ แต่ว่า...

เตาอุสยากลับหน้าตัง คิ้วขมวดกันแน่น เขาลุกขึ้นทันทีจนเกิดเสียง

'พี่บ' พร้อมกับทิ้งไปเหอให้ตกลงสู่พื้นอย่างจัง!

"โอ๊ย!"

แขกหลายคนตกใจจนผุดลุกขึ้น เป็นไปไม่ได้น่า ย่ำยีสาวงามเช่นนี้
เชียวหรือ

"นางโง่"

เพิงชีหัวเราะเหี้ยมโดยไม่ให้มีเสียง

หูกเอนเข้าใจความหมายของนางดี การชุมนุมที่มีผู้คนมากมาย
ขนาดนี้ เมืองโลกรั้ดดาบย่อมต้องถือเรื่องหน้าตาเป็นใหญ่อยู่แล้ว แต่
ไปเหอกลับให้ระบำเปลื้องผ้าหน้าอนาจารมายั่วเตาอุ้งสยา ย่อมจะไม่มีทาง
สำเร็จไปได้

บางที...ที่ไปเหอทำอยู่นี้ก็คงจะเป็นการเดิมพันสินะ ลำพังแค่รูปร่าง
หน้าตา ไปเหอจัดอยู่ในระดับปานกลางของหอบุปผาเท่านั้น นางจึง
เอื้อระเหยอยู่ในอันดับราวๆ ยี่สิบมาตลอด ถ้าอยากเด่นดังก็ต้องแย่งชิง
มาให้ได้ คนชนะเป็นจักรพรรดิ คนแพ้เป็นสุนัข น่าเสียดายที่...ไปเหอแพ้
แล้วนางก็เป็นได้แค่คนโง่

ไปเหอยังคงแยมยิ้ม ลุกขึ้นโชนเข้าใส่เตาอุ้งสยารวกับงูปีศาจ
นิ้วเรียวยาวลูบไล้ไปบนหน้าขาของเขาย่างช้าๆ แล้วไถขึ้นมาอย่างอ้อยอิ่ง

ริมฝีปากสีแดงสดพริ้วเพื่อว่า "คุณชายเตา..."

นางยอมแลกแล้วจริงๆ พร้อมเดิมพันด้วยทุกสิ่งทุกอย่าง!

หูกเอนมองดูไปเหอที่ ยังคงพยายามจะเอาชนะ พลันเกิดความ
สังเวชใจ

นางคิดถึงชายหนุ่มอีกคนที่อยู่ห่างไกล

ชายคนนั้นมีผมหยักศกสีดำเหลือบน้ำเงิน ดวงตาสีน้ำเงิน ที่หูขวา มีเพลินสีน้ำเงินเข้ม จู่ๆ นางก็อยากจะรู้ว่าช่วงที่นางจากมานั้น เขาเคยคิดถึงนางบ้างหรือไม่

นางหันไปมองชายชุดสีเขียวน้ำทะเลอีกครั้ง...อย่างไม่ต้องใจ

ชายชุดสีเขียวน้ำทะเลก็กำลังจ้องมองนางอยู่เช่นกัน

ดูเหมือนว่า...เขาเฝ้ามองนางมาตลอดเวลาอยู่แล้ว นัยน์ตาของเขา แฉกไว้ด้วยความหวังหา

คราวนี้เตาอุ้งสาไม่ขยับเขยื้อน

คนที่ขยับคือเตาเลียเซียง!

นางจิกผมของไปเหอ ฟาดมือลงบนหน้าสองขาด แก้มของไปเหอ แดงขึ้นมาทันที เลือดซึมออกมาจากมุมปาก!

"แพศยา!" เตาเลียเซียงเปล่งเสียงเย็นเยียบ "เจ้าชอบแก้ผ้าจับผู้ชาย นักใช้หรือไม่! ได้! วันนี้ข้าจะให้เจ้าถอดให้เกลี้ยง!"

แควก!

เสื้อผ้าของไปเหอถูกเตาเลียเซียงฉีกจนไม่เหลือชิ้นดี เพียงครู่เดียว ก็เหลือแต่เอื้อมกับกางเกงชั้นในสีเหลืองสด!

"ไม่!"

ไปเหอขดเนื้อตัวที่ล่อนจ้อนอย่างตื่นผวา เรือนร่างขาวโพลน สันตะท้านท่ามกลางคืนแห่งฤดูใบไม้ผลิ

เตาเลียเซียงหัวเราะหึๆ "ยังมีเศษผ้าติดอยู่อีกนี่ ถอดให้หมดเสียเลย

ดีกว่ากระมัง!"

นางยื่นมือไปคว้าเอื้อมของไปเหอ!

หูเธอรู้สึกเหมือนมีเลือดร้อนๆ ไหลผ่านเข้ามาในลำคอ!

หมัดที่กำแน่นกระหายเลือดมากขึ้น

ทันใดนั้นจู่ๆ ก็มีเสื้อสีดำตัวหนึ่งลอยอยู่กลางอากาศ

มันลอยข้ามหัวผู้คนออกมาคลุมร่างอันสิ้นเทาด้วยความหวาดกลัว
ของไปเหอพอดี

ไปเหอเหมือนยัดฟางชีวิตไว้ได้ นางรีบกระชับเสื้อแล้วห่อหุ้มตนเอง
ไว้ น้ำตาไหลพรากจนเปื้อนเสื้อสีดำตัวนั้น

เตาเลียเซียงตกใจและพานโกรธ

ดวงตาดูคมเหมือนพญานางสีจิ้งไปยังมุมขวาของห้องโถงทันที นาง
เห็นชายผู้มีตาเรียวคิ้วบางคนหนึ่งสวมแต่เสื้อตัวในยืนสงบนิ่งไม่ขยับเขยื้อน
เกรียวกราด เห็นชัดว่าเขาเป็นคนโยนเสื้อมาคลุมตัวไปเหอ เตาเลียเซียง
อดไม่ได้ที่จะตะโกนออกไปด้วยความโกรธเคือง "กล้ามากนะเจ้าหนู!"

"น้องหญิง!"

เตาอุ้เห็นรีบห้ามน้องสาว ใบหน้าขาวกลมแสดงอารมณ์ตกใจ
ทั้งยังส่งสายตาไปยังเตาอุ้สยา

ในระหว่างที่ซุลมุนวุ่นวายกันนั้น เขาจำได้ว่าเจ้าของดวงตาเรียวเล็ก
คิ้วบางนั้นก็คือเสวียนหวง!

เสวียนหวงไม่ได้น่ากลัว

ที่น่ากลัวคือปราชญ์เขาเพลิงเตโชต่างหาก

ทุกคนที่เกิดมาในชาตินี้ล้วนแต่เคยได้ยินคำกล่าวนี้กันทั้งสิ้น
เพลิงเตโชเมืองมนุษย์ ธารอเวจีถินยมโลก

ปราสาทเขาเพลิงเตโชครองตำแหน่งอันดับหนึ่งของฝ่ายธรรมะ
ส่วนพรรคธารอเวจีเป็นยอดของฝ่ายอธรรม สองฝ่ายต่างห้าหน้ากันทั้ง
ซึ่งหน้าและลับหลังมานานหลายปี ก่อสงครามน้อยใหญ่มาแล้วไม่ต่ำกว่า
เจ็ดสิบแปดครั้ง ผู้คนของทั้งสองฝ่ายต้องล้มตายไปถึงเจ็ดร้อยยี่สิบหกคน
บาดเจ็บหนึ่งพันเก้าร้อยสิบแปดคน และหายสาบสูญไปอีกหนึ่งร้อย
ยี่สิบห้าคน

ทว่าเมื่อสิบเก้าปีก่อน พรรคธารอเวจีได้หายสาบสูญไปจากยุทธภพ
อย่างไร้ร่องรอย รวากับระเหยไปในอากาศ ไม่มีความเคลื่อนไหวและข่าวคราว
ของพวกเขามากเลย พรรคนี้หายไปจากยุทธภพเพียงแค่ชั่วข้ามคืน

นับแต่นั้นมา ปราสาทเขาเพลิงเตโชก็ไม่มีคู่แข่งอีก

ไม่กี่ปีต่อมา ปราสาทเขาเพลิงเตโชจึงถือเป็นสำนักยุทธ์อันดับหนึ่ง
ในยุทธจักร

ประมุขของปราสาทเขาเพลิงเตโชนามเฉียนหมิงจึงมีศิษย์ด้วยกัน
สามคน

ศิษย์คนที่สองนามว่าอวี๋จื่อห่าน ออกเดินทางท่องยุทธภพตั้งแต่อายุ
ยังน้อย น้อยคนนักที่จะได้รู้จักเขา หน่วยพิราบของเมืองโลกไ้ดาบเองก็
ยังรวบรวมข้อมูลของเขาได้น้อยมาก

อวี๋จื่อห่าน อายุยี่สิบสอง สูญเสียการได้ยินตั้งแต่เด็ก ขาพิการ
ทั้งสองข้าง มักจะสวมชุดสีเขียวน้ำทะเล สีหน้าแววตาอบอุ่นสดชื่น
ดูหยก นัยหัวแม่มือซ้ายสวมแหวนที่ทำจากหยกขาวมันแพะ เล่ากันว่า

เขามีผู้ติดตามหกคนคือซิงกุย ซื่อจาง ไป๋หนู่ เสวียนหวง หวงฉง และซางปี้
ในจำนวนนี้ เสวียนหวงและหวงฉงปรากฏตัวให้คนภายนอกได้พบเห็น
บ่อยที่สุด

และเตาอู่เหินก็จำเสวียนหวงได้

หอบุปผาเจียบสงัด

นักดนตรีลี้มบรรเลงเพลง

แขกหรือลี้มหายใจ

พวกเขาอาจจะรู้สึกทั้งตื่นเต้น ทั้งแปลกใจ ทั้งกังวลไปพร้อมๆ กัน

เตาอู่สยาขยับชุดดินทองของตัวเอง หน้าหยกระบายยิ้มแห่งปิติ
พร้อมกับก้าวอาดๆ ตรงไปที่หน้าโต๊ะสี่เหลี่ยมสลักลาย เขาประสานมือ
และคุกเข่าลงกับพื้นต่อหน้าชายหนุ่มรูปงามในชุดสีเขียวน้ำทะเลซึ่งนั่ง
อยู่บนเก้าอี้ล่อเจิน แล้วจึงกล่าวแสดงความเคารพด้วยเสียงดังฟังชัด

"เตาอู่สยาแห่งเมืองโลกรู้ดาบคารวะคุณชายอวี๋!"

พูดยังไม่ทันจบเขาก็รู้สึกไม่ถูกต้อง อวี๋จื่อหานผู้นี้หนวกๆ จะได้ยิน
ว่าใครพูดอะไรได้อย่างไร กลัวว่าจะเป็นการสร้างความขุ่นข้องใจ แต่จะ
ให้สื่อสารกับคนหนวกๆ เช่นไรเล่า เวลากะทันหันคิดวิธีดีๆ ไม่ออกเลย เขา
จึงได้แต่ตั้งอยู่ตรงนั้น

ยามนั้นเอง พลั้งอ่อนโยนประหนึ่งลมในฤดูใบไม้ผลิบานหนึ่งได้
ซ้อนตัวเขาขึ้นอย่างแผ่วเบา เตาอู่สยาไม่กล้าต้านแรง จึงยอมลุกและ
เงยหน้าขึ้นตามแรงนั้น

สายตาคู่ นั้นของอวี๋จื่อหาน

สงบนิ่งดูสมณะ รวากับหยกเกลี้ยงที่นอนนิ่งอยู่ในธารใสของเขา
คุณหลุน

เสวียนหวงพูดขึ้น "คุณชายเตา เวลาพูดโปรดหันหน้ามาทางคุณชาย
ของเราด้วย คุณชายจะได้รู้ว่าท่านกำลังพูดอะไร" ขณะพูดเขาก็ล้วง
กระดาสซึ่งซุกไว้ในอกเสื้อออกมาพร้อมกับแท่งถ่านที่ประดิษฐ์ขึ้นอย่าง
ประณีต เสวียนหวงวางทั้งหมดลงบนโต๊ะ

เตาอุ้ยยานึกในใจว่าที่แท้จี้จ้อหานชำนาญการอ่านปาก แค่ดู
ริมฝีปากก็สามารถเข้าใจสิ่งที่พูดกันได้ เช่นนี้ต้องระวังให้มากแล้ว เขาคิด
พลางประสานหมัดกล่าวขอโทษทันที "น้องสาวข้ายังเยาว์วัยนัก อารมณ์
หุนหันพลันแล่น กระทำการไปโดยไม่รู้หนักเบา ทำขายหน้าต่อหน้า
คุณชายอวี กลับไปคงต้องอบรมให้มากขึ้น"

อวีจ้อหานเขียนบนกระดาสด้วยท่าทางอ่อนช้อย

'ให้น้องสาวเป็นตัวของตัวเองเถิด อย่าตำหนินางนักเลย'

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622122.html>